

Shrnutí a evaluace školní praxe z let 2009–2012

Lukáš Tomášek

Střední škola knižní kultury v Praze

4. ročník

297 mm

V prvním a druhém ročníku jsem jako praktikant působil v Knihkupectví a optice na Bělohorské ulici v Praze 6. Můj vedoucí praxe, pan Pavel Jakl, byl velmi dobrým lektorem, znalý nejen svého oboru, ale i knihkupecké činnosti, kterou provozuje jeho manželka. S oběma vedoucími, vlastníci tento rodinný podnik se mi výborně pracovalo a klidně bych si spolupráci v budoucnu dokázal představit. Prostředí bylo útulné, pravda, do prodejny trochu táhlo, jak měl pan Jakl často otevřené dveře, ale to nebylo nic v porovnání s přístupem mého vedoucího na praxi ve třetím ročníku. V prvním ročníku jsem byl u pana Jakla jen necelých čtrnáct dní, před vánočními svátky. Uteklo to rychle. Nejvíce bych ocenil na praxi u Jakla to, že jsem si mohl vyzkoušet prodejní činnost a byl jsem na chvíli pánem knihkupectví. Akorát případné balení jsem raději nechával na paní Jaklové, protože ta vždy uměla udělat z obyčejné barevné stuhy dokonalou mašli, která by se mi jen těžko povedla vytvořit. Občas se dokonce stalo, že jsem začal o hodinu později, protože pan Jakl otevřel místo v devět až v deset. Ale při těchto chvílích mi to moc nevadilo, protože díky okolí jsem měl co dělat, procházel jsem se hodinu v blízkosti mé bývalé ZŠ a břevnovského Kláštera svaté Markéty. Na prodejně bych ocenil i tehdejší vánoční výzdobu, poněvadž vždy jako každý rok, stál na stolku u dveří betlém s keramickými soškami. Ve druhém ročníku jsem u Jakla strávil šest měsíců, které jsem si nemohl vynachválit. Vždyť jsem totiž měl pracovní dobu od devíti do dvanácti, jen výjimečně jsem tam vydržel do půl jedné hodiny. Pan Jakl měl totiž velkou starost o můj prázdný žaludek a vůbec projevoval velký zájem o moje pohodlí a můj život. Skoro každý den se mne ptal, jak se má moje rodina a co budu dělat, až u něj ten den skončím. I proto se k němu ještě dnes rád vracím na kus řeči, nejčastěji před Vánoci, což jsem neopomenul ani letos. Také mne těší, že mu můžu ten den zlepšit svojí návštěvou.

Ve třetím ročníku (2011-2012), jsem chtěl změnu a tak jsem přestoupil na další školní rok vykonávat svoji praxi do dejvické pobočky Kanzelsbergeru na Československé armády, blízko Vítězného náměstí. Měl jsem štěstí a tak jsem nemusel na praxi jezdit daleko. Personál se choval ze začátku odtažitě, ale brzy jsem se spřátelil a vytvořili jsme fungující pracovní kolektiv, i když jen o třech lidech.

Pan vedoucí Vít Pulda byl opravdu sympatický člověk hned od začátku. Spolu s jeho podřízenou a mou druhou vedoucí jsem po celý školní rok poskytoval zákazníkům rady a pomáhal jim při výběru vhodného titulu. Také jsem i něco prodal, něco zabalil, něco rozřezal (krabice). Také jsem ve službách Kanzelsbergera hodně cestoval. Byl jsem vyslán například do Vysočan, do Knižního domu na Václavském náměstí, nebo přímo na centrálu firmy a to hned několikrát. Navštívil jsem tamější sklad, později jsem o Vánocích mimo svou běžnou pracovní dobu praktikanta vykonával přesčas jako brigádník. Nejvíce mne bavilo asi to cestování. Člověk se provětrá, nenudí se, stará se, aby se zboží dostalo včas tam kam má, nebo abych dopravil bezpečně nějaké zboží na naši pobočku. Byl jsem spolehlivý, ale hlavně rychlý doručovatel. Ovšem osvědčil jsem se i jako ostraha, nebo pomocník ve skladu. Jen jedinou věc bych panu Puldovi poradil, aby když je zima méně otevíral dveře. U pana Jakla jsem pocítil zimu jen občas, tady to ovšem bylo každodenně. Dalším mínusem, za který ale nemohla pobočka, nýbrž vedení firmy, byl nedostatek míst k sezení v prodejně. Pan Pulda už byl nejspíš zvyklý na to, že si musí ničít záda ohýbáním se nad počítačem ve stoje, ale mne ho bylo celkem líto, poněvadž, když žádal vedení o volnou židli, tak mu nebylo z malicherných důvodů vyhověno.

Ve čtvrtém ročníku, tedy letošní školní rok, jsem opět změnil pracoviště, protože jsem chtěl vyzkoušet znovu něco nového. Tentokrát zase jen na dobu předvánočních svátků, ale i těch dnů, co by se daly na prstech spočítat, jsem nelitoval. Byla to ohromná zkušenost, člověk si s větší přesností představí, co asi obnáší práce v knihovně, v tomto případě dokonce

Národní technické knihovně v Praze Dejvicích, což je jedna z největších a nejprestižnějších knihoven v České republice. Knihovny u nás mají vcelku dobrou pověst, ale povědomí o tom, co se tam všechno odehrává, má asi málokdo. Já jsem si také nedovedl dost dobře představit, co práce v NTK může všechno obnášet. V prvních dnech jsem například pracoval hlavně s počítačem, kdy jsem přepisoval odpovědi z papírových dotazníků do elektronické podoby. Dále jsem podle seznamu zaměstnanců, kteří se účastnili všemožných exkursů a školení, doplňoval jakýsi absenční seznam. Opět na počítači. Mimo práce s počítačem jsem též pracoval v oddělení časopisů, kde jsem kontroloval, jestli jsou všechny tam, kde mají být, jestli jsou seřazeny správně podle ročníků a sem tam jsem i nějaký prolistoval. Udivilo mne, na co vše může být zaměřen časopis. Například na vodu, na dřevo zpracování, nebo třeba na keramiku. Většina časopisů tam byla zahraničních, z těch českých tam byly například Týden, nebo 21. století. Mě osobně nejvíce zaujaly časopisy o architektuře a počítačových hrách. Další dny jsem pracoval v historickém fondu a opět s počítačem. Katalogizoval jsem totiž staré knihy, které byly ze skladu a trezoru. Trezor je klec ve skladu historického fondu, kam jsem měl také to štěstí zavítat. Běžný návštěvník se tam nikdy nepodívá, ale já jsem měl tu čest vidět nejstarší tituly, které tato instituce v současné době vlastní. Mimo toho všeho jsem také roznášel s kolegyní letáky po fakultách ČVUT a také navštívil jednoho antikváře na Proseku, kde proběhlo vyzvednutí objednaného zboží.

Kdybych to měl shrnout, asi nejvíce se mi líbilo v prvním a druhém ročníku u pana Jakla. Jednak za to mohlo prostředí, jednak přístup mého vedoucího a jednak také to, že jsem měl krátkou pracovní dobu, i když jsem tam často vydržel i déle, než bylo nutné. Nemám ale nic proti Kanzelsbergerovi, ani proti Národní technické knihovně, i zde jsem prodělal hezkou zkušenost, která mě obohatila o nové poznatky a umožnila mi do budoucna možnou další spolupráci.